

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 9. dubna 2024 odvolání **obžalovaného Petra Z.**, narozeného xxx, trvale bytem xxx, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava, a **obžalované Veroniky Z.**, narozené xxx, trvale bytem xxx, t. č. xxx, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2023, č. j. 37 T 5/2022-6198, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného Petra Z. a obžalované Veroniky Z. zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2023, č. j. 37 T 5/2022–6198, byli obžalovaní Petr Z. a Veronika Z. uznáni vinnými zločiny podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku (v bodě I. napadeného rozhodnutí) a zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, dílem dokonaným a dílem spáchaným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku (bod III.) a obžalovaný Petr Z. rovněž zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku (v bodě II.).

Předmětného jednání se obžalovaní měli dopustit tak, že v bodě I. v období od 7. 2. 2014 do 9. 4. 2019 v Praze a v Ústí nad Labem vylákali půjčky od poškozené Ing. Evy K. na své domnělé podnikatelské aktivity, kdy zneužili důvěry poškozené a ve skutečnosti tímto financovali svůj nákladný životní styl s vědomím, že s ohledem na své majetkové poměry a nejisté výdělků nejsou schopni tyto půjčky splatit, kdy po určité období hradili pouze úroky, přičemž takto jednali společně v celkem šesti případech (body 1-4, 6, 7) a obžalovaný Petr Z. sám v dalších dvou případech (body 5, 8) a tímto měli poškozené způsobit škodu oba v celkové výši 20 300 000 Kč a obžalovaný Z. v další částce 4 150 000 Kč.

V bodě II. se měl obžalovaný Petr Z. ve čtyřech případech (body 9-12) dopustit jednání tak, že v době od 9. 8. 2020 do března 2021 si zapůjčil finanční prostředky od poškozené Elišky M. v celkové výši 1 100 000 Kč za účelem tvrzeného zhodnocení obchodováním s kryptoměny či pod falešnou záminkou společného podnikání prostřednictvím společnosti ZACHARIAS FMG, a.s. (dále jen ZACHARIAS FMG) a takto konal za situace, kdy si byl vědom, že jeho osoba je v insolvenční situaci a že deklaroval odstoupení z funkce předsedy představenstva společnosti ZACHARIAS FMG, která nevyvíjela žádnou podnikatelskou činnost, a tudíž on, ani dotčená společnost nebudou schopni závazku vrácení peněz dostát.

V bodě III. pak oba obžalovaní měli v době od 16. 5. 2021 do 3. 6. 2021 v Praze a na dalších místech České republiky, s cílem neoprávněně se obohatit, pod nepravdivou

legendou dodání grafických karet společností ZACHARIAS FMG, za kterou vystupoval obžalovaný jako předseda představenstva a obžalovaná jako jeho členka, ačkoliv již dříve deklarovali odstoupení z těchto funkcí, vylákat v celkem 44 případech společně a v jednom případě obžalovaný sám od ve výroku blíže uvedených zájemců – poškozených, finanční prostředky v celkové výši 6 408 222 Kč (obžalovaný v dalším případě ještě navíc 108 000 Kč) a v částce 369 991,55 Kč se o vylákání finančních prostředků měli pokusit, kdy takto získané peníze převedli z účtu společnosti ZACHARIAS FMG na účty matky obžalovaného a sestry obžalované, k nimž měli dispoziční práva a použili je dále na osobní potřeby a grafické karty nedodali, aniž by zájemcům vrátili peníze.

Za toto jednání byl oběma obžalovaným uložen podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 7 let a 6 měsíců (Petr Z.) a 6 let a 6 měsíců (Veronika Z.), pro jehož výkon byli zařazeni podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Obžalovanému Petru Z. byl dále podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu značky Apple iPhone 12 Pro Max se SIM kartou a oběma obžalovaným byl též podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu u obchodních korporací, družstev, zapsaných spolků, obecně prospěšných společností a prokuristy, včetně zákazu jejich zastupování na základě plné moci, mandátní smlouvy, smlouvy komisionářské, smlouvy o obchodním zastoupení nebo jiné smlouvy umožňující jednat jménem nebo na účet obchodní korporace či družstva na dobu 5 let (Petr Z.), respektive 3 let (Veronika Z.).

V neposlední řadě bylo rozhodnuto podle § 228 odst. 1 tr. ř. o povinnosti obžalovaných, ať již společně a nerozdílně, či částečně toliko obžalovaným Petrem Z., nahradit ve výrokové části specifikovaným poškozeným majetkovou škodu, kdy někteří poškození (Libor N., Ondřej M., Eliška M. a společnosti ELFAR s. r. o. a GRIMPO s. r. o.), byli odkázáni podle § 229 odst. 2 tr. ř. se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Na toto řízení byla též s celým svým nárokem na náhradu škody odkázána podle § 229 odst. 1 tr. ř. poškozená Ing. Eva K.

Napadeným rozsudkem pak byli naopak oba obžalovaní podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěni od skutku z obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 9. 8. 2022, sp. zn. 4 KZV 12/2021, kterého se měli dopustit v bodě II. podané obžaloby (body 9-55), kdy v době od 21. 4. 2020 do 31. 5. 2020 měli v Praze pod falešnou záminkou dodání látek na výrobu ochranných roušek tyto nabízet prostřednictvím webových stránek, inkasovat za ně platby na účet společnosti ZACHARIAS FMG, v níž působili jako předseda představenstva a členka představenstva, přičemž látky objednatelům nedodali a finanční prostředky měli užívat pro své osobní potřeby a jednání se dopustili za situace vyhlášeného nouzového stavu v České republice a tímto jednáním měli způsobit poškozeným celkovou škodu ve výši 51 461 Kč, v čemž bylo spatřováno spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, neboť v žalobním návrhu označení skutek není trestným činem. V návaznosti na dané rozhodnutí pak poškození, kteří se připojili v této části trestního řízení s nárokem na náhradu škody, byli podle § 229 odst. 3 tr. ř. odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

V podrobnostech popisu skutkového děje, zejména stran vymezení dílčích útoků projednávané trestné činnosti či vymezení poškozených a jejich nároků na náhradu škody, o nichž bylo nalézacím soudem rozhodnuto, odvolací soud odkazuje na výrokovou část napadeného rozhodnutí.

2. Proti předmětnému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podali oba obžalovaní bezprostředně po jeho vyhlášení u hlavního líčení dne 30. 3. 2023 odvolání. **Obžalovaný Petr Z.** (č. l. 6429-6432) prostřednictvím své obhájkyň Mgr. Kateřiny Malchárkové poukázal na skutečnost, že svůj opravný prostředek, který zaměřil do všech jeho výroků, s výjimkou výroku zprošťujícího, omezil novým podáním toliko na výrok o trestu s tím, že proti výrokům o vině a náhradě škody již nebude nadále brojit. Napadenému rozhodnutí krajského soudu vytýká vadu ve Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř., kdy podle jeho přesvědčení nebyly řádně zohledněny veškeré polehčující okolnosti. Obžalovaný je osobou bez záznamu v Rejstříku trestů, po celou dobu trestního řízení je ve vazbě, kde se chová bezproblémově, a dokonce napomáhal orgánům činným v jiných trestních řízeních při objasňování trestné činnosti. V těchto případech přitom fakticky riskoval svůj život a zdraví, a ačkoliv nalézací soud připustil takovou spolupráci, nevyhodnotil ji ve smyslu polehčující okolnosti podle § 41 písm. m) tr. zákoníku. Obžalovaný též nahradil část jím způsobené škody. Poskytl informace k uskladnění a možnému vydání grafických karet a umožnil soudnímu exekutorovi zajistit majetek společnosti ZACHARIAS FMG k realizaci exekučního příkazu. Společně s bývalou manželkou též vrátili část poskytnutých záloh na zboží, a to zejména ve vztahu k poškozenému Tomáši V. v částce 762 300 Kč. Soud prvního stupně naopak dvojmo pohlíží k rozsahu trestné činnosti, a to jednak v rámci přitěžující okolnosti ve vztahu k počtu poškozených a výši škody a dále pak jako k okolnosti odůvodňující vyšší ukládaný trest, což se odvolateli jeví v rozporu se zásadou ne bis in idem. Závěrem obžalovaný připomenul dobu, kterou strávil ve vazbě, kde se chová příkladně a měl čas uspořádat si životní priority. To vedlo ke změně jeho postoje týkajícího se výroku o vině, což by rovněž mělo být vyhodnoceno v jeho prospěch. Jako přiměřený se mu proto jeví trest odnětí svobody pohybující se v dolní polovině zákonné trestní sazby a navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci při nezměněném výroku o vině a náhradě škody, jakož i výroku o zproštění obžaloby, zrušil výrok o trestu v napadeném rozhodnutí a uložil obžalovanému trest kratšího trvání.

3. Obžalovaný Petr Z. prostřednictvím svého nového obhájce Mgr. Davida Heyduka, který mu byl ustanoven Vrchním soudem v Olomouci, setrval v rámci veřejného zasedání konaného dne 9. 4. 2024 na svém opravném prostředku. Zdůraznil, že své odvolání zúžil toliko do otázky uloženého trestu, který považuje za neodpovídající a nespravedlivý, respektive úvahy soudu prvního stupně o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody má za nepřezkoumatelné. V jeho případě by mělo dojít ke zohlednění, že již tři roky se nachází ve vazbě, kde měl prostor promyslet co se stalo a reagovat na toto právě zúžením svého odvolání. Sám obžalovaný konstatoval, že se ztotožnil s výrokem o vině, kdy se dostal do nekonečné spirály protiprávního jednání. Mrzí jej, že toto neskončilo dřív. Pokud se týká míry zavinění, pak označil sám sebe za hlavního viníka. Jeho bývalá manželka působila spíše jako fakturantka a asistentka ve společnostech. Nemohla omezit tok financí, neboť k těmto neměla přístup. Sama v současné době vede řádný život a pracuje. On sám si škodlivé jednání dříve neuvědomoval, k prozření dospěl až později. Ve výkonu vazby se chová řádně, snaží se pomáhat při malování cel a má za to, že účelu trestního řízení již právě omezením jeho osobní svobody bylo dosaženo a došlo k jeho určité nápravě. Chtěl by v co nejkratší době být přínosem pro společnost.
4. V rámci svého posledního slova obžalovaný uvedl, že dříve vnímal celou záležitost jako šikanu, nyní naopak jako pomoc jeho osobě. Pokud mu bylo ze strany intervenujícího státního zástupce vytýkáno, že se nevyjádřil k poškozeným, pak jestliže dříve hovořil o tom, že by chtěl být přínosem pro společnost, zahrnul tyto právě pod daný pojem, neboť na svobodě by chtěl svou činností být přínosem pro ně a pro náhradu škody. Celé situace, jakož i poškozených, je mu pochopitelně líto.
5. Závěrem tedy bylo navrženo, aby odvolací soud v případě Petra Z. zrušil napadený rozsudek a sám mu uložil trest odnětí svobody při dolní hranici zákonné trestní sazby.

6. **Obžalovaná Veronika Z.** své odvolání (č. l. 6433-6435) zaměřila prostřednictvím svého obhájce Mgr. Václava Sobaly proti výročkům o vině, uloženém trestu a náhradě škody. Nalézacímu soudu vytkla, že se nedostatečně vypořádal s její obhajobou, z provedených důkazů neučinil správná skutková zjištění a v návaznosti na to učinil nesprávné rozhodnutí o vině a trestu. V podrobnostech odkázala na skutečnosti, jež uvedla v písemném vyjádření k obžalobě, jakož i na svou výpověď učiněnou před soudem prvního stupně, kdy vysvětlila veškerou svou podnikatelskou anabázi s tím, že z její strany nešlo o žádný podvod. Napadený rozsudek považuje za vnitřně rozporný, kdy na jedné straně je jí vytýkáno, že společně s obžalovaným měli od poškozené K. vylákat peníze na domnělé podnikatelské aktivity a ve skutečnosti pak tyto prostředky užili na svůj nákladný životní styl, ovšem na druhé straně (body 178. a 179. napadeného rozsudku) soud uvádí, že z několika šanonů dokladů je prokazováno, že se na jednotlivých projektech reálně pracovalo, utratilo se nemálo investovaných peněz a nikdo nerozporuje, že by nějaká díla nevznikla. Navzdory reálně doloženým dokladům prokazujícím skutečnou práci na jednotlivých projektech soud uzavřel, že danou činnost obžalovaní prováděli pouze za účelem „uchlácholení“ poškozené. Takovýto závěr však neodpovídá obžalovanou doloženým dokladům. Dále se krajský soud nevypořádal s rozdílnou mírou zavinění obou obžalovaných, když role obžalované, co se týká skutků ve vztahu k poškozené K., byla okrajová a odvolatelka v daném případě fungovala jen jako administrativní pracovník. Většinu záležitostí s poškozenou řešil spoluobžalovaný Z. V případě grafických karet je pozice obžalované ještě markantnější, neboť i sám spoluobžalovaný vypověděl, že v této věci pouze vystavovala faktury podle jeho pokynu. Také v případě výroku o trestu se nalézací soud nevypořádal s rozdílnou mírou zavinění obou obžalovaných, přičemž diferenciací trestu činí toliko jeden rok. Adekvátně nebyla zohledněna skutečnost, že obžalovaná vedla řádný život, kdy pracovala a nedopustila se žádného protiprávního jednání. Závěrem proto navrhl, aby byl napadený rozsudek změněn tak, že obžalovaná bude v plném rozsahu obžaloby zproštěna.
7. V rámci veřejného zasedání rovněž obhájce Veroniky Z. JUDr. Václav Sobala odkázal na písemné podání odvolání, které směřuje do všech výroků, s výjimkou výroku zprošťujícího. Závěry o vině považuje za nesprávné, neboť obžalovaná nebyla osobou, která by vymýšlela podnikatelské záměry, ale byl to její bývalý manžel, kdo jednal s poškozenou K. Obžalovaní vnímali poskytnuté peníze jako investice, které za tímto účelem byly skutečně vynaloženy. Pokud se týká dodávek grafických karet, k těmto docházelo v době, kdy již obžalovaná s Petrem Z. nežila, ale pouze podle jeho pokynů vystavovala faktury. Nelze pro výše uvedené na obžalovanou nahlížet jako na spolupachatelku, ale maximálně jako na účastníka ve formě pomoci. Výhrady pak adresovala obžalovaná také k otázce uloženého trestu, kdy jeho diferenciací oproti spoluobžalovanému představuje pouze jeden rok, a to i přes rozdílnou míru zavinění. Rovněž nebyl zohledněn časový odstup od páchané trestné činnosti, kdy poslední zápůjčka od poškozené K. se datuje do roku 2019. Po celou dobu obžalovaná vede řádný život, pracuje, k čemuž byly doloženy listinné materiály (viz níže).
8. Obžalovaná sama ve svém vyjádření zopakovala, že jednání kladené jí za vinu nenaplňuje znaky podvodu. Peníze od poškozené K. byly užity za účelem, na který byly získány, anebo „na žití“. Také ona odkázala na svou závěrečnou řeč z hlavního líčení, přičemž soudu prvního stupně vytkla, že by vypovídala v předchozích fázích trestního řízení rozporně. K tomuto došlo pouze v jednom případě, který se týkal sjednání dohody o vině a trestu a činila tak na základě rady obhájce. Její pozice byla pouze administrativní, pomáhala bývalému manželovi, neměla přístup k penězům a nebyla mozkiem jakéhokoliv popisovaného jednání. Rovněž v případě grafických karet jednala na základě písemných pokynů Petra Z. Sama lituje, o kolik peněz poškození přišli, souhlasí s tím, že se jednalo o jakousi spirálu. Nyní konečně může žít řádným životem, spolupracuje s insolvenčním správcem a udělala si řidičský průkaz. Ve svém posledním slově zopakovala, že je jí líto všech poškozených, kdy nebylo jejím úmyslem tyto o finanční prostředky připravit.
9. Obhajoba obžalované závěrem navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a sám zprostil obžalovanou obžaloby, případně po zrušení napadeného rozsudku věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a alternativně v případě, že by dospěl k přesvědčení o vině Veroniky Z., této uložil mírnější trest, a to na spodní hranici či ještě lépe pod spodní

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

hranicí zákonné trestní sazby.

10. K odvolání obou obžalovaných se u veřejného zasedání vyjádřil též intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci. Ten oba opravné prostředky považuje za nedůvodné. Dle jeho přesvědčení krajský soud provedl obsáhlé dokazování a provedenými důkazy se pečlivě zaobíral. Správně dovedl jak skutkové, tak právní závěry a uložil spravedlivý trest. U tohoto v případě obžalované zohlednil míru zavinění, a to jak u trestu odnětí svobody, tak zákazu činnosti. U obžalovaného Petra Z. lze aktuálně vysledovat určitý náznak sebereflexe, a pokud by takto obžalovaný postupoval od počátku trestního řízení, pravděpodobně by to bylo zohledněno také v rámci rozhodnutí soudu prvního stupně. Nicméně stále z jeho strany absentuje jakákoliv zmínka o poškozených a platí tedy hodnocení obžalovaného coby osoby bez úcty k cizím prostředkům, o které poškozené připravil. Pro výše uvedené bylo tedy navrženo, aby odvolací soud odvolání obou obžalovaných zamítl jako nedůvodná podle § 256 tr. ř.
11. K odvolání obžalované Z., které směřovalo rovněž do výroku o náhradě škody, se pak vyjádřili někteří poškození, a to konkrétně Ondřej M. prostřednictvím svého zmocněnce Mgr. Jiřího H., jež považuje odvolání za neopodstatněné, a to již s ohledem na to, že poškozená námitky k náhradě škody nikterak neodůvodnila. Za společnost VARIETY STYLE s. r. o. zaslala písemné vyjádření zmocněnkyně Mgr. Pavla K., která rovněž považuje opravný prostředek za nedůvodný a plně se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně. Důvod a výše škody byly ze strany poškozené v řízení řádně doloženy a soudem prvního stupně adekvátně vyhodnoceny. Oba zmocněnci poškozených pak navrhli, aby vrchní soud podané odvolání obžalované Veroniky Z. zamítl.
12. Dále vrchní soud uvádí, že obhajoba obžalované Veroniky Z. navrhla doplnění dokazování o jí předložené listiny, k čemuž odvolací soud v intencích § 213 odst. 1 tr. ř. přistoupil. Jedná se zejména o pracovní smlouvu a pracovní posudek vyhotovený organizací Květiny Eva H. k zaměstnání Veroniky Z. na pozici prodáváčka od 1. 7. 2023, která je zaměstnavatelem hodnocena jako pečlivá a svědomitá, s bezproblémovou spoluprací a snahou o rozvoj svých dovedností. Rovněž byl dodán výpis z registru řidičů dokládající držení řidičského oprávnění obžalovanou ode dne 5. 9. 2023 s aktuálním nulovým stavem bodového hodnocení. V neposlední řadě byly dodány soudní rozhodnutí, a to jednak Obvodního soudu pro Prahu 10, č. j. 17 C 141/2023-14, ze dne 21. 9. 2023 s právní mocí od 15. 11. 2023, jímž se rozvádí manželství Veroniky Z. a Petra Z., a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 3. 2024, sp. zn. 9 C Mo 260/2023, jímž bylo rozhodnuto o potvrzení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2023, č. j. B24847/RD95/MSPH,Fj306333/2023/MSPH. Jedná se o rozhodnutí v řízení o výmazu Veroniky Z. coby členky představenstva z obchodní společnosti ZACHARIAS FMG, a.s.
13. Z podnětu podaných odvolání Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, přezkoumal z hledisek uvedených v § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
14. V první řadě odvolací soud zdůrazňuje, že neshledal podmínky pro zamítnutí nebo odmítnutí opravných prostředků uvedené v § 253 tr. ř., neboť oba obžalovaní podali svá odvolání coby osoby oprávněné ve smyslu § 246 odst. 1 písm. b) tr. ř., ve lhůtě stanovené v § 248 odst. 1 tr. ř., a odůvodnili je způsobem, který respektuje ustanovení § 249 odst. 1 tr. ř. Souhrnně lze tedy konstatovat, že odvolání byla podána řádně a včas.
15. Po přezkoumání věci dále odvolací soud konstatuje, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, netrpí takovými závažnými procesními vadami, které by byly podřaditelné pod ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť byla plně respektována příslušná zákonná ustanovení týkající se zejména řádného objasnění věci, a byla též zachována veškerá práva obžalovaných na obhajobu. Obžalovaní byli od počátku trestního řízení zastoupeni obhájci, kterým bylo umožněno účastnit se všech procesních úkonů přípravného řízení, jakož i řízení před soudem. Obžalovaní a obhájci měli možnost osobně se účastnit hlavního líčení před nalézacím soudem, u něhož mohli využít všech zákonem

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

příznaných práv, počínaje právem vyjádřit se k věci, která jim byla kladena za vinu, a účastnit se prováděného dokazování. To pak bylo rovněž vedeno za dodržení příslušných zákonných ustanovení, jakož i zásady ústnosti a bezprostřednosti.

16. Výraznější výtku nelze mít ani k postupu orgánů činných v trestním řízení z hlediska délky projednání věci. Je třeba kvitovat, že i přes rozsah trestné činnosti a potřebu nashromáždění relativně obsáhlého penza důkazů, ať již v listinné podobě, či výsledku anebo vyjádření většího počtu osob, postupovaly příslušné orgány v přípravné fázi řízení, jakož i při projednání věci před soudem prvního stupně rychle, aniž by však toto bylo na újmu zachování práv subjektů dotčených trestním řízením. Vrchní soud tedy nedovodil z daného pohledu žádné průtahy trestního řízení, které by jej vedly k úvahám, jež by mohly nalézt odraz v potřebě zasáhnout do napadeného rozhodnutí, zejména při otázce výměry uloženého trestu. I přesto však krajskému soudu lze vytknout z časového hlediska délku vyhotovování napadeného rozhodnutí za situace, kdy se jednalo o věc, v níž jedním z obžalovaných je osoba omezená na osobní svobodě vazebním institutem. Ačkoliv se ve spisovém materiálu nachází řádně doložené důvody, proč předsedkyně senátu nemohla dle svého vyjádření vyhotovit rozsudek dříve a samotné rozhodnutí je pak možno považovat za objemnějšího rozsahu, právě z důvodu omezení obžalovaného Z. na svobodě se jednalo o věc zcela primárního zájmu. Jak však již bylo uvedeno, daný názor odvolacího soudu jde pouze nad rámec jinak bezvadného postupu soudu prvního stupně, který – stejně jako policie a dozorující státní zástupce – postupovali při šetření věci velmi rychle. Je třeba totiž připomenout, že první poznatky o trestné činnosti byly dány formou trestního oznámení v polovině roku 2020, trestní stíhání pak bylo zahájeno v dubnu 2021 a obžaloba, vzhledem k rozsáhlosti věci, byla ke krajskému soudu podána 15. 8. 2022. Soud prvního stupně pak po řadě hlavních líčení vydal napadený rozsudek dne 30. 3. 2023. Z výše uvedeného přehledu je tedy patrné, že orgány činné v trestním řízení skutečně postupovaly se snahou o maximálně rychlé vyřízení věci.
17. Na tomto místě si odvolací soud dovoluje stručnou rekapitulaci jednání, které bylo předmětem trestního řízení. Oba obžalovaní byli uznáni vinnými podvodným jednáním tak, jak bylo podrobněji specifikováno z hlediska ustanovení § 209 tr. zákoníku ve výrokové části rozsudku, a kterého se společně dopustili zejména v letech 2014-2019, kdy vylákali půjčky od poškozené Ing. Evy K. za účelem domnělých podnikatelských aktivit, ač ve skutečnosti z poškozenou poskytnutých peněz financovali svůj nákladný život s vědomím, že jejich majetkové poměry jsou takové, které jim neumožní poskytnuté peníze vrátit (bod I.). Dále pak měsících květnu a červnu 2021 vylákali finanční prostředky od poškozených specifikovaných v bodech III./13-47, jimž slíbili dodání grafických karet společností ZACHARIAS FMG, ačkoliv již dříve deklarovali odstoupení z funkcí předsedy představenstva a členky představenstva, grafickými kartami v daném objemu nedisponovali a i přes inkasované finanční prostředky karty nedodali a peníze nevrátili. Obžalovaný Petr Z. pak sám ve čtyřech případech (bod II.) v době od srpna 2020 do března 2021 vyzískal ve čtyřech případech finanční prostředky v celkové výši 1 100 000 Kč od Elišky Mičkové za účelem údajného zhodnocení zejména obchodem s kryptoměny či společným podnikáním, ačkoliv si byl vědom, že je v insolventní a deklaroval odstoupení z funkce předsedy představenstva společnosti ZACHARIAS FMG, která v dané době oproti jeho tvrzením nevyvíjela žádnou podnikatelskou činnost a ani ona, ani obžalovaný sám nebyli schopni závazkům dostát.
18. Jak již bylo uvedeno, obžaloba státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě kladla oběma obžalovaným rovněž za vinu další podvodné jednání, a to související s vylákáním finančních prostředků od objednatelů látek určených na výrobu ochranných roušek, kdy takovéto platby inkasovali na účet společnosti ZACHARIAS FMG, avšak látky nedodali a peníze nevrátili. Tímto jednáním měli způsobit celkovou škodu 51 461 Kč. V daném bodě však obžalovaní byli napadeným rozsudkem podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěni obžaloby a vzhledem ke skutečnosti, že odvolání v jejich neprospěch absentuje, není předmětem přezkumu v tomto odvolacím řízení.
19. Jak bylo rovněž výše uvedeno, nejprve podali oba obžalovaní shodně odvolání do všech výroků odsuzující části rozsudku krajského soudu, ovšem později obžalovaný Petr Z.

opakovane potvrdil, že svůj opravný prostředek omezuje pouze do otázky uloženého trestu, který se mu jeví jako nepřiměřeně přísný. Naopak obžalovaná Veronika Z. setrvala na svém původním vyjádření, kdy má za to, že byť k jednání tak, jak je popsáno, došlo a inkasování finančních prostředků až již od Ing. Evy K., tak od zájemců o grafické karty, skutečně proběhlo, nejednalo se z její strany o jakýkoliv podvodný úmysl. Peníze od Ing. K. byly použity způsobem, který byl dohodnut, případně, jak uvedla u veřejného zasedání, též „na žití“, avšak iniciátorem veškerých takovýchto aktivit, jakož i komunikace se samotnou poškozenou, byl zejména její manžel Petr Z. V případě grafických karet pak sama vystavovala účetní doklady výhradně na základě písemných pokynů spoluobžalovaného, a to mimo jiné v době, kdy již nesdíleli společnou domácnost. I proto se dožadovala zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžaloby v celkovém rozsahu, a pokud by odvolací soud i přesto dospěl k závěru o její vině, trest, který byl uložen, má vzhledem ke svému zapojení oproti roli spoluobžalovaného Z. za zcela nepřiměřený a tento by měl být ukládán na spodní hranici zákonné trestní sazby či spíše pod ní. Lze uzavřít, že odvolání Veroniky Z. je výhradně opakováním její obhajoby z řízení před soudem prvního stupně. V rámci opravného prostředku se toliko odvolávala na svou výpověď, vyjádření či závěrečnou řeč, kterou lze sumarizovat shodně, jak bylo uvedeno výše.

20. Po přezkumu napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, vrchní soud dospěl k závěru, že krajský soud vycházel z obsáhlého dokazování, v němž dal široký prostor argumentaci obhajoby a důkazy, které provedl, pak adekvátně hodnotil, plně v souladu s požadavkem jejich posouzení nejen jednotlivě, ale i v celkovém kontextu. Odvolací soud souhlasí s názorem soudu prvního stupně, že ačkoliv se trestná činnost obou obžalovaných jeví jako složitá, opak je pravdou, kdy zdánlivé komplikace jsou vyvolány pouze rozsahem protiprávního jednání obžalovaných, kteří své aktivity vyvíjeli proti většímu spektru poškozených a pod různými záminkami. Nalézací soud, jak již bylo uvedeno, při své hodnotící činnosti v souladu s kritérii uvedenými v § 2 odst. 6 tr. ř. nepostupoval nikterak selektivně a nezaměřoval se na oddělené posuzování obou obžalovaných či určité segmenty jejich jednání, ale svou činnost vyvíjel, jak mu to ukládá zákon, se snahou o celkové posouzení projednávané věci. V případech určité, byť jen hraniční nejistoty, pak důsledně postupoval ve snaze ctít presumpci nevinu, z níž ostatně dovodil i zprošťující výrok týkající se dodávek látek na výrobu ochranných roušek.
21. Ačkoliv tedy výrok o vině je napadán toliko obžalovanou Veronikou Z., je třeba na tomto místě poukázat na správné hodnocení obsahu nejen její výpovědi, ale též výpovědi obžalovaného Petra Z. Odvolací soud nemá žádných námitek stran konstatování nevěrohodnosti obou dotčených obžalovaných, kteří v průběhu trestního řízení zaujímali různé postoje ke svému jednání, od doznání se k trestné činnosti přes připuštění nesprávnosti svého jednání, avšak bez dovození podvodného úmyslu, až po naprosté popírání jakékoliv protiprávnosti. Celý takovýto jejich přístup pak eskaluje do obhajoby, kdy chyby za své jednání svalovali na jiné osoby či události nezávislé na jejich vůli. Obžalovaná Z. tak i v rámci odvolacího řízení zastávala tvrzení, že hlavním hybatelem celého jednání byl její tehdejší manžel Petr Z., přičemž její pozice byla čistě administrativní či pomocná (jmenovaná se označila dokonce za jeho „poskoka“). Posledně jmenovaný ve stávající fázi trestního řízení sice podle svých slov dospěl k určitému uvědomění si škodlivosti svého jednání, a podpořil argumentaci obžalované ve výše uvedeném směru, nicméně takovýto postup je s ohledem na provedené dokazování třeba hodnotit částečně jako účelový ve snaze vyvinut bývalou manželkou, ale současně nikterak nevybočující z hodnotících závěrů nalézacího soudu, který sám osobu obžalovaného označil za hlavního iniciátora trestné činnosti, kdy ovšem neomezil pachatelství pouze na jeho osobu, ale dovodil rovněž zavinění Veroniky Z. Je třeba uvést, že obžalovaná ze svého jednání či neúspěchu nevinila pouze z spoluobžalovaného, ale v průběhu celé doby rovněž další osoby, a to zejména poškozenou Ing. K., v případě grafických karet svědka S., odkazovala na utrpěnou újmu od společností XTB či podvedení investičním brokerem, případně donucení k doznání se předchozím obhájcem. Již takovýto postup ve světle provedeného dokazování skutečně musí vést k závěru o její nevěrohodnosti, který je však podpořen celou řadou dalších skutečností.
22. Jak již bylo uvedeno, obžalovaný nejen omezením svého odvolání toliko do výroku o trestu, ale rovněž i ústně u veřejného zasedání, doznal, že se dopouštěl trestné činnosti, kdy se

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

dostali do jakési spirály, která rozsah protiprávního jednání rozšiřovala. I nalézací soud dovodil, že to byl právě Petr Z., kdo byl hlavním hybatelem veškerých aktivit, a to jak vůči poškozené Ing. K., s níž komunikoval téměř výhradně on, tak v případě objednávek grafických karet, nemluvě o bodu II., kde bylo dovozeno výhradně jeho zavinění vůči poškozené Elišce M. I přes jeho proklamaci, že bývalá manželka měla pouze vedlejší postavení, neměla přístup k financím a de facto plnila jeho pokyny, což ostatně sama také tvrdí, nelze ve světle dalších důkazů trestní odpovědnost a spolupachatelství Veroniky Z. eliminovat.

23. Předně je třeba uvést, že v podstatné části vytýkaného jednání byli oba obžalovaní manželé sdílejícími společnou domácnost. Už za takové situace je tedy logické, že manželé znají své aktivity a zejména majetkové poměry v podobě příjmů a závazků, jakož i schopnosti jejich hrazení. Z provedeného dokazování vyplynulo, že Veronika Z. nebyla rozhodně žádnou osobou, která by nevěděla o činnosti svého manžela a neúčastnila se jeho jednání, byť tento díky svému „talentu k přesvědčování“ představoval osobu s hlavním podílem na páchané trestné činnosti. Nelze však opomenout, že obžalovaná nebyla nikterak nezainteresovanou osobou, ale sama se podílela na fungování řady společností, jejíž existence sloužila obžalovaným k vylákání finančních prostředků na domnělé aktivity či dodávky. Veronika Z. působila jako členka představenstva společnosti ZACHARIAS FMG, členka správní rady společnosti LOANIS INVESTMENT a jednatelka společnosti ORIGIN Real Estate, dříve Red rental house, a futuristic development. Obžalovaná se přitom nemůže hájit, že by její pozice byla jakkoliv formální, kdy již ze samotného zápisu dotčených funkcí si musela být vědoma povinností, které s tímto souvisí, a zejména pak právě při získávání peněz od Ing. K. rovněž podepisovala smlouvy, na jejichž základě byly obžalovaným poskytnuty finanční prostředky. Je tedy zřejmé, že obžalovaná byla logicky seznámená s i tvrzenou činností uvedených společností a projektů, na nichž se tyto měly podílet, ať již to byly půjčky, pronájem kamerové techniky či realitní kancelář, obchodování na kapitálovém trhu a další. Jestliže však dané subjekty nevyvíjely žádnou činnost, negenerovaly zisky a nebyly schopny finanční prostředky vracet, opět s tímto musela být obžalovaná seznámena. Právě z takovýchto domnělých aktivit, které byly poškozené představovány jako reálné a na něž poskytovala finanční prostředky, oba obžalovaní coby manželé získávali peníze, které neužili deklarovaným způsobem, ale využívali je pro vlastní potřebu, která pokrývala bydlení v luxusní nemovitosti, cestování, nákladnou stravu či lékařskou péči. Na věci přitom nic neměnily ani částečné úhrady úroků, na něž v podstatě též byly čerpány prostředky z dalších půjček a jak správně dovodil soud prvního stupně, dané kroky sloužily spíše k účelovému uklidnění poškozené osoby, aby tato dále měla důvěru v obžalované.
24. Nalézací soud věnoval také pozornost povaze takovýchto aktivit, které obžalovaní vydávali za standardní podnikatelskou činnost, kdy bylo prokázáno, že žádná z nich negenerovala zisk či nepředstavovala alespoň reálnou možnost zhodnotit vložené finance, aby bylo možné poskytnuté prostředky poškozené vrátit. Jak vyplývá ze samotných smluvních dokumentů, ale též navazující komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, peníze, které Ing. K. obžalovaným poskytl, neměly povahu jakéhokoliv daru či investice, s níž by poškozená byla srozuměna o její nenávratnosti, ale naopak opakovaně vyžadovala vrácení svých vkladů, k čemuž nedošlo. K námitce obžalované, že si soud prvního stupně protičeří, když na jedné straně hovoří o neexistenci tvrzených aktivit, aby později uvedl, že z provedeného dokazování vyplývá, že se na projektech skutečně pracovalo, je třeba uvést, že v daném směru dochází ze strany obžalované k dezinterpretaci zdůvodnění napadeného rozsudku. Jestliže obhajoba v tomto směru konkrétně poukazuje na body 178. a 179. odůvodnění, z těchto se toliko podává existence společností, za něž jednali obžalovaní a vyhodnocení obsahu harddisku, obsahujícího videa a další data z doby, kdy se obžalovaný Z. živil jako kameraman a některé záběry se pojí k zamýšlenému filmu Vánoční řezy. Fakt, že obžalovaní působili ve vícero obchodních společnostech, které měly vykazovat různorodou činnost skutečně není nikterak zpochybňován, byť výsledná činnost a zejména jakýkoliv zisk z ní absentují, o čemž obžalovaní museli být informováni, avšak i přesto tyto subjekty používali jako způsob získávání finančních prostředků od poškozených, jež následně plynuly na jejich nadstandardní způsob života. Není rovněž zpochybňován určitý záměr natočení posledně uvedeného filmu, kdy za tímto účelem byly provedeny i kostýmní zkoušky a oslovení

někteří herci. Za podstatné je však třeba považovat, že způsob, jakým tak bylo činěno, nelze označit ani jako za amatérský, ale spíše zcela pochybný a nereálný. O tom ostatně svědčí i výpovědi např. Hynka Č. či Mariána R., kdy prvně jmenovaný hovořil o naprosté nespolehlivosti obžalovaného Z. (pročež nedošlo k jakémukoliv následnému kontaktu a spolupráci), obdobně jako svědek R., který dodal, že krátký trailer k filmu byl točen u rodičů obžalovaného, přičemž Petr Z. v podstatě vystupoval jako producent, režisér i kameraman. Je tedy zřejmé, že způsob, jakým bylo konkrétně k tomuto projektu přistupováno, jasně evokoval, že se nemůže jednat o standardní filmové dílo, za jaké bylo vydáváno. V žádném případě se pak nepotvrdilo – jak se snažil proklamovat obžalovaný – že z celkového rozpočtu 7 650 000 Kč bylo na film proinvestováno 6 mil. korun.

25. Jak již bylo uvedeno, oba obžalovaní, tedy i Veronika Z., věděli, že společnosti, za které jednají, negenerují žádné zdroje, respektive nevyvíjejí vůbec žádnou činnost či jen takovou, na základě které nejsou schopny dostát svým závazkům. Oni sami pak neměli žádné trvalé finanční příjmy, ale žili výhradně z prostředků, které získávali trestnou činností. Obžalovaná si musela být vědoma, že při dané situaci, kdy ona i její manžel nemají stálé zaměstnání a trvalý příjem a nad to jim vznikají závazky k vrácení vypůjčených peněz, si nemohou dovolit luxusní bydlení, nákupy drahých věcí, nadstandardní zdravotní péči či cestování. Krajský soud rovněž poukázal na řadu situací, kdy obžalovaná byla přímo zapojena do určitých aktivit, které obžalovanými byly vydávány za způsob zhodnocování financí, ač k tomuto manželé Z. vzhledem ke svému vzdělání, věku či předchozí činnosti neměli absolutně žádné zkušenosti. Lze například uvést problematiku obchodování na burze, k níž sama Veronika Z. potvrdila, že také ona obchodovala, ač o této činnosti nic nevěděla, a její aktivity se omezily na pouhé „klikání, které brala jako videohru“. Ačkoliv i zde se snažila namítat, že účet u společnosti XTB Trading Brokers založila na popud manžela, je zřejmé, že svou činnost neomezila pouze tímto způsobem, ale aktivně se podílela na devalvací finančních prostředků, které do této aktivity byly vkládány. V souvislosti s tím je třeba uvést, že správně bylo jako nepravdivé a neprokázané vyvráceno tvrzení obžalovaných, že neúspěchy při burzovních či investičních aktivitách byly způsobeny poškozením ze strany společnosti XTB či podvedením investičním brokerem. Takováto obhajoba je toliko jednou z mnoha, kdy obžalovaní svalovali důsledky svého protiprávního jednání na jiné osoby či události. Jak bylo jednoznačně prokázáno, byli to naopak obžalovaní, kdo jednak v rámci platformy společnosti XTB obchodovali v rozporu se smluvními podmínkami, když vedli obchodování v rámci stejné strategie na dvou oddělených účtech, ale především právě obžalovaná Veronika Z. při zřizování takového účtu uvedla vědomě nepravdivé informace o příjmech ze zaměstnání, ačkoliv žádnými takovými nedisponovala. Ostatně jak vyplynulo z šetření finančního arbitra společnosti XTB, oba obžalovaní měli nedostatečné znalosti s rizikovými operacemi, což jen potvrzuje vyjádření obžalované, kdy záležitost brala jako videohru, v níž pouze bezstarostně klikala.
26. Další z poznatků, který vyvrací tvrzení obžalované, že o trestné činnosti nevěděla, respektive byla pouze nezaujatým divákem, je skutečnost, kdy účelově zřizuje na svou sestru Elišku Š. bankovní účet, na který jsou převáděny peníze pocházející z trestné činnosti a tyto následně v hotovosti vybírány, přičemž je zřejmé, že obžalovaná takto obcházela situací, kdy se nacházela v insolvenční, nikde nepracovala a byla bez peněžních prostředků. Snažila se tak účelově odklonit peníze, které by v případě, že by putovaly na bankovní účet vedený pod jejím či manželovým jménem, spadly do majetkové podstaty. V tomto případě obžalovaná tedy zcela zjevně zneužila svých rodinných příslušníků a jejich ochoty jí pomoci, kdy její sestra ještě do roku 2019 studovala a následně pracovala jako zdravotnice. Nutno též připomenout, že podle finančního šetření k účtům, k nimž měli obžalovaní dispoziční právo, a peněžním tokům mezi nimi, právě mezi účtem vedeným na jméno Elišky Š. u Moneta Money Bank, k němuž měla obžalovaná dispoziční právo, a účtem Jindřišky Z., matky obžalovaného, vedeným u RaiffeisenBank, k němuž měl naopak dispoziční oprávnění Petr Z., probíhaly statisícové platby (viz bod 146. odůvodnění rozsudku), jež vyvrací obhajobu obžalované a v podstatě též tvrzení spoluobžalovaného, že Veronika Z. neměla přístup k finančním prostředkům a neprováděla peněžní převody.
27. Shora popsany způsob přístupu obou obžalovaných k jiným osobám a jejich majetku správně vystihl nalézací soud, jestliže hovoří o naprosté lhostejnosti k ostatním lidem, jejich potřebám a majetku. Oba obžalovaní naprosto ignorovali svou situaci, schopnost ji řešit a eliminovat ztráty jiných osob, což je v případě obžalované Z. zcela výstižně vidět v její Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

výpovědi k majetkovým poměrům a výdělečným schopnostem. Sama si byla vědoma, že její příjmy jsou nulové, či údajně jí v rámci společností, za něž vystupovala, byla vyplácena minimální mzda, přičemž dále uvedla, že žila z dotací rodičů. Jestliže jako svůj příjem uvádí též splátky půjčky od Daniely J. ve výši 660 000 Kč, které činily 15 000 Kč měsíčně, zcela opomíjí, že na tuto půjčku sami čerpali peníze z jiných zápůjček od svých rodičů či finančních prostředků Ing. K.

28. Pokud se týká bodu III. a inkasování záloh na dodávky grafických karet, i zde se obžalovaná nemůže žádným způsobem vyvinout tvrzením, že vykonávala pouze administrativní činnost na základě pokynů svého manžela, s nímž údajně ani nesdílela společnou domácnost. Bylo prokázáno, že jmenovaná vědomě a opakovaně vystavovala daňové doklady za situace, kdy již z komunikace se svým manželem jí tento na dotazy, zda se zajistí takové množství grafických karet, odpovídal, aby se o to nestarala, kdy ovšem vzhledem k navazující komunikaci nelze takovýto poznatek hodnotit jako potvrzení o neinformovanosti obžalované o reálnosti obchodní činnosti, neboť v následných zprávách se vyjadřuje k stále dalšímu posílání peněz ze strany zájemců tak, že „ti lidi jsou tak blbí“. Za situace, kdy je následně trestná činnost rozkryta a došlo k zadržení obžalovaného Petra Z., jí pak tento úkoluje rozesláním peněz na své rodiče a její sestru, stejně jako návštěvu bytu, odkud má odnést obžalovaná věci, o plánovaném útěku spoluobžalovaného do zahraničí nemluvě. Proto také odvolací soud vnímá obhajobu obžalované o tom, že obžalování nesdíleli společnou domácnost, jako účelovou, neboť po celé období byli minimálně v pravidelném kontaktu, jejich komunikace byla naprosto bezproblémová, hovořili jak o páchané trestné činnosti, tak jejím zakrytí formou převodů peněz, které obžalovaná realizovala, stejně jako byla obeznámena s plánem svého manžela na útěk do zahraničí. Ostatně i další komunikace obžalovaných v předmětném období vypovídá o tom, že Veronika Z. rozhodně nebyla osobou, která by o činnosti svého manžela nic nevěděla a tento pouze zneužil její důvěřivosti či manželského pouta. Obžalování si posílají fotografie grafických karet a sama Veronika Z. se manžela dotazuje na jejich zapojení do sestavy na těžbu kryptoměn. Společně hovoří o obchodech, účtovaných částkách, hotovostních příjmech a výdajích na nákup luxusních věcí či vynaložení získaných peněz na advokáta. Jak vyplývá z následného šetření policejního orgánu, obžalovaný Z. pak činil kroky k opuštění republiky, a to nikoliv sám, ale zajišťoval letenky a ubytování pro dvě osoby, kdy lze předpokládat, že takto připravoval podmínky k opuštění republiky rovněž pro svou manželku. Je však třeba zdůraznit, že posledně uvedené zůstává pouze v rovině hypotézy a nemá žádný vliv na posouzení předchozího jednání obžalované Veroniky Z. coby pachatelky trestné činnosti.
29. K osobě obžalované Veroniky Z. lze tedy na tomto místě rekapitulovat, že jmenovaná v rámci svého oprávněného prostředku neuvédla žádné nové skutečnosti k projednávané trestní věci, kdy toliko zopakovala, že se trestné činnosti nedopustila, plnila pouze pokyny svého manžela Petra Z. a je přesvědčena, že veškeré peníze získané od poškozené Ing. Evy K. byly použity v souladu s účelem, na něž byly získány, stejně jako je tomu v případě grafických karet, ve vztahu k nimž spočívala její činnost pouze ve vystavování dokladů na základě pokynů obžalovaného, s nímž v té době ani nežila. Ve zbytku odkázala na svou argumentaci, kterou užila ve svých výpovědích, vyjádřeních a závěrečné řeči prezentované před soudem prvního stupně. S těmito námitkami se přitom nalézací soud adekvátně vypořádal, kdy jak v případě Veroniky Z., tak Petra Z., postupoval v rámci hodnocení provedených důkazů způsobem, který plně akceptoval stěžejní zásady, na nichž je trestní řízení vystavěno. Odvolací soud poukazuje zejména na skutečnost, že v případě pochybností, které vznikly směrem ke čtvrtému z vytykávaných jednání, a to dodávkám látek na výrobu ochranných roušek, bylo při existenci určitých pochybností postupováno striktně ve prospěch obou obžalovaných, kteří v daném skutku byli obžaloby zproštěni. Přitom, jak již odvolací soud uvedl, povinností soudu je při hodnocení důkazů vycházet nejen z jejich jednotlivých částí, ale též jejich celkového kontextu. Ačkoliv odvolací soud uznává, že ve vztahu k obchodování s látkami byly dány poznatky o určité reálnosti uvedené aktivity, a to, jak uvádí nalézací soud, zejména z výsledku svědka Vojtěcha V. či uskutečnění plateb za dodání látek z Anglie a jejich dopravy do České republiky. Na druhou stranu si nelze nevšimnout, že i do této činnosti byla zapojená osoba poškozené Ing. K., která vedla komunikaci s obžalovaným Z., který právě v návaznosti na předchozí půjčky, jež byly správně vyhodnoceny jako protiprávní, vyhrožoval poškozené, že v případě neposkytnutí dalších financí zveřejní objednatelům její kontaktní údaje. I zde tak bylo možno vysledovat nátlak a manipulativnost obžalovaného směrem k poškozené K., obdobně jako tomu bylo u jiných případů
- Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

poskytování peněz. Nálezací soud ve své zprošťující pasáži odůvodnění napadeného rozhodnutí (body 228.-243.) k dané materii uvádí pouze stručně důvody, jež ho vedly k postupu podle § 226 písm. b) tr. ř., aniž by blíže rozvedl, jak bylo dále nakládáno s penězi vybranými od zájemců či látkami, které byly objednány. Lze tak podle názoru odvolacího soudu polemizovat, zda také na toto jednání nemělo být pohlíženo jako na celek trestné činnosti, či minimálně vést v daném směru podrobnější dokazování, nicméně vzhledem k absenci opravného prostředku ze strany státního zástupce v neprospěch obou obžalovaných, jakož i poměrně strohého odůvodnění dané pasáže soudem prvního stupně, je daná polemika čistě akademická a lze se tak omezit pouze na závěr, že okolnosti, které vedly orgány činné v přípravném řízení k trestnímu stíhání i v dané věci, mohly mít svůj důvodný základ, byť ve výsledku tento krajský soud neakceptoval.

30. Jak tedy bylo uvedeno výše, sami obžalovaní nikterak nezpochybnili vzniklé závazky, konkrétně ve vztahu k obžalované Veronice Z. od Ing. Evy K. a dále od zájemců o zakoupení grafických karet (body I., III. výrokové části napadeného rozsudku). Prostředky byly poškozenými poskytnuty vždy za konkrétním účelem, v případě poškozené K. měly být vráceny a poškozená se jich též opakovaně dožadovala. Rovněž účel jejich poskytnutí neodpovídal jejich reálnému užití, jestliže tyto směřovaly k uspokojení životních potřeb a zájmů obžalovaných. Pokud se týká úhrady zálohy na kupní cenu, měly být jako protihodnota dodány grafické karty, k čemuž rovněž nedošlo, obžalovaní uvedeným zbožím nedisponovali, resp. údajně by toto dodali až po určité době poté, co by karty byly užity k těžbě kryptoměn, což bylo v rozporu s deklarovanými podmínkami obchodu, nehledě na to, že lze více než pochybovat, že by za takové situace měli kupující o takové zboží zájem. Poškozeným pak jimi poskytnuté finanční prostředky nebyly vráceny. Oba obžalovaní peníze vylákali za situace, kdy nedisponovali žádným pravidelným a dostatečným příjmem, který by jim umožnil prostředky vrátit, či realizovat činnosti, na něž měly být peníze vynaloženy, o to více, že k řadě činností neměli žádné předchozí zkušenosti (investice, realitní kancelář) či nevyvíjeli snahu o zajištění produktů (grafické karty), které měly být poškozeným dodány. Oba jmenovaní přitom žili v poměrně nadstandardních poměrech (stran bydlení, návštěv restaurací, zahraničních cest, nákupu hodnotných movitých věcí či úhrady zdravotní péče). O tomto obžalovaná velmi dobře věděla, znala původ financí, jakož i skutečnost, že tyto musí být vynakládány právě na jejich životní styl, neboť jak ona, tak obžalovaný neměli žádné trvalé příjmy. Lze souhlasit s názorem obžalovaného, který u veřejného zasedání konaného vrchním soudem uvedl, že se jednalo o jakousi spirálu, a která ve výsledku skončila insolvenčí obou jmenovaných, byť nedostatek financí byl na jejich straně dán již daleko dříve. Obžalovaná i za této situace lživě tvrdila při svém zapojení do investičních aktivit pobírání mzdy a nakládala s prostředky zcela lehkovážně, což ostatně sama potvrdila nejen ve svých dřívějších výpovědích, kdy například uvedla, že některé částky, které byly poskytnuty poškozenými, byly vynaloženy na jejich obhajobu v trestním řízení, ale ještě u odvolacího řízení i přes deklarování existence podnikatelských aktivit mimo jiné uvedla, že část peněz šla na „žítí“. Jak vrchní soud rovněž uvedl, Veronika Z. nebyla osobou, která by nevěděla o aktivitách svého manžela, anebo by jednala v jeho prospěch určitým nepatrným (zlomkovým) jednáním či pod jakýmkoliv tlakem. Jednoznačně si musela být vědoma svého postavení v obchodních společnostech, za které vystupovala, a podepisovala smluvní dokumenty, mimo jiné i s poškozenou Ing. K., nechávala účelově zřídít svou sestrou bankovní účet, na který byly prováděny převody peněz pocházejících z trestné činnosti, vystavovala doklady k zálohovým platbám na objednávky grafických karet, dostávala pokyny k rozesílání finančních prostředků tak, jak ji úkoloval manžel po svém zadržení, či zajišťovala vyklízení nemovitosti v rezidenčním bydlení Luka Living. Také z komunikace, již vedla s Petrem Z., je zřejmé, že nejen, že věděla o jeho plánech o útěku do zahraničí, ale ještě za situace, kdy byly získávány prostředky od zájemců na grafické karty, se podívovala, že jsou lidé tak hloupí, že jim peníze poskytují. Takovéto aktivní jednání přitom potvrzují i svědci v podobě Elišky Š. či Jiřího S. a o aktivitě obžalované a dokonce její větší „razanci“ při jednání hovořila též například svědkyně Ing. Ivana M. Obžalovaná však i přes vše uvedené neprojevila, byť jen elementární, náznak uvědomění si škodlivosti svého jednání, ale vinu se snažila svádět na jiné osoby, počínaje svým manželem, osobami, které se vůči ní (jim) měly dopustit trestné činnosti anebo určitého nekalého, popř. účelového, jednání, jako byly společnost XTB, investiční broker, Jiří S. či předchozí obhájce. Závěr nálezacího soudu o zavinění obžalované jednáním, které jí bylo kladeno za vinu v podobě uvádění nepravdivých skutečností či zamlčení podstatných údajů, které umožnily, aby společně s

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

manželem získali finanční prostředky od jiných s vědomím, že nemají jak je vrátit, plně opodstatňují posouzení jejího jednání ve smyslu § 209 tr. zákoníku tak, jak bylo dovozeno ve výrokové části rozsudku Krajského soudu v Ostravě.

31. Odvolací soud se z hlediska viny obžalovaných, respektive Veroniky Z., která takovýto výrok svým odvoláními napadla, v podrobnostech plně odkazuje na odůvodnění nalézacího soudu, které považuje za výstižné a pečlivě popsané, vycházející z rozsáhlého dokazování. Odkaz lze učinit rovněž stran právního posouzení jednání tak, jako mu soud prvního stupně věnoval pozornost v bodech 200.-207. odůvodnění rozsudku. V dané pasáži byly rozvedeny veškeré zákonné znaky protiprávního jednání obžalovaných a důvody jejich naplnění. Obžalovaná připustila, že pokud by bylo možno do jisté míry hovořit o protiprávnosti jejího jednání, nemohlo se rozhodně jednat o (spolu)pachatelství, jak dovolil nalézací soud, ale maximálně se uvedeného mohla dopustit v podobě účastenství na trestném činu, a to ve formě pomoci, kdy pouze v dílčích krocích plnila pokyny Petra Z., aniž měla vliv na jeho aktivity či přístup k finančním operacím. S uvedeným názorem se odvolací soud neztotožnil. Za účastníka ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku je třeba vnímat toho, kdo úmyslně umožní nebo usnadní jinému spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, vylákáním poškozeného na místo činu, hlídáním při činu, radou, utvrzováním v předsevzetí nebo slibem přispět po trestném činu (pomocník). Oproti tomu pachatelem trestného činu je ten, kdo svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu nebo jeho pokusu či přípravy, je-li trestná (§ 22 odst. 1 tr. zákoníku). Je-li pak trestný čin spáchán úmyslným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama (spolupachatel - § 23 tr. zákoníku). Právě posledně uvedenou formu trestné součinnosti pak nalézací soud dovodil v případě obou obžalovaných a popsal v bodě 207. odůvodnění rozsudku. Správně konstatoval, že podstatou spolupachatelství je spáchání trestného činu úmyslným společným jednáním dvou nebo více osob, přičemž nemusí každý ze spolupachatelů vykonat celé jednání, které je popsáno ve skutkové podstatě trestného činu, ale postačuje, pokud každý z nich vykoná část takovéhoho jednání, jestliže je celé kryto společným úmyslem. Oproti tomu účastenství na trestném činu se vymezuje jednáním osoby, která bezprostředně přispívá k tomu, aby došlo k naplnění znaků konkrétní skutkové podstaty trestného činu, i když účastník sám tyto znaky přímo nenaplní. Jak již bylo opakovaně rozvedeno, jednání obžalované vymezené v bodech I. a III. se neomezovalo na určitou dílčí pomoc pachateli trestného činu podvodu, aniž by bylo z její strany naplnění zákonných znaků skutkové podstaty vyloučeno. Na činnost Veroniky Z. není možno pohlížet optikou samostatných úkonů, které činila, ať již sama či na pokyn spoluobžalovaného. Jmenovaná tvořila s Petrem Z. manželský pár, který vystupoval společně nejen v této podobě, ale též v rámci statutárních orgánů společností, které byly vydávány za generátory zisku, resp. na jejichž aktivity měly peníze plynout. Obžalovaná aktivně za tyto společnosti vystupovala a podepisovala dokumenty, jednala s účetními i poškozenými, vystavovala faktury, měla jednoznačné povědomí o tom, kam skutečně vyzískané peníze plynou a že tyto nebudou vráceny, ani nebude poskytnuto adekvátní protiplnění. Za tímto účelem zřizovala účet, k němuž měla dispoziční oprávnění a na nějž pak peníze účelově obžalovaní odkláněli. Tyto a další již dříve definované kroky tedy nelze v žádném případě posoudit toliko jako pouhé usnadnění spáchání činu pachateli bez existence, resp. naplnění podvodného úmyslu z její strany. Oba obžalovaní se na trestné činnosti úmyslně podíleli v plném rozsahu při naplnění zákonných znaků zločinu podvodu, na čemž ničeho nemění ani závěr, že výsledné zapojení obžalovaných nebylo zcela shodné, ale větší podíl zavinění byl dán na straně Petra Z. I obžalovaná totiž aktivně uváděla svým jednáním poškozené v omyl s cílem se obohatit a způsobit škodu na cizím majetku.
32. Oba obžalovaní pak své námitky směřovali rovněž do otázky přiměřenosti uložených trestů, kdy mají za to, že nalézací soud řádně nezohlednil jejich osoby a podíl na trestné činnosti, případně další skutečnosti, které by měly vést k ukládání nižších trestů. V případě obžalovaného Petra Z. tento poukázal na určité „prozření“, které učinil po vyhlášení rozhodnutí soudu prvního stupně a které se vtělilo i do omezení jeho původního oprávněného prostředku, jenž nyní směřuje právě a jen do otázky trestu. Připomenul také svůj podíl na spolupráci při odhalování jiné trestné činnosti v rámci pobytu ve vazbě a zdůraznil snahu být co nejdříve prospěšný společnosti na svobodě. Ve vztahu ke spoluobžalované Veronice Z. potvrdil její argumentaci, že to byl právě on, kdo se převážně podílel na páčení trestné činnosti, zatímco obžalovaná mu byla spíše jen nápomocna. Přesto podle názoru obou obžalovaných nalézací soud nedostatečně diferencoval míru jejich zavinění právě v otázce trestu. Oba se tak svými odvoláními domáhali uložení nižších trestů odnětí svobody, obžalovaný Petr Z. v dolní polovině zákonné trestní sazby, obžalovaná Veronika Z. na její

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

samé spodní hranici či pod ní.

33. Nalézací soud věnoval pozornost otázce trestu v bodech 208.-216. odůvodnění svého rozhodnutí, kde rozvedl své hodnocení osob obou obžalovaných a zasadil je do kontextu projednávané trestné činnosti při zohlednění všech polehčujících a přitěžujících okolností, které dovedl. Lze proto souhlasit, že nalézací soud náležitě respektoval především ustanovení § 37-39 tr. zákoníku, jakož i § 43 odst. 1 o úhrnném trestu. Z hlediska charakteristiky trestné činnosti bylo v případě obou obžalovaných správně konstatováno její páchaní po delší časový úsek, po předchozím uvážení, spáchání více činů, a to vše při způsobení škody, která přibližně trojnásobně přesahuje dolní hranici škody velkého rozsahu. Jestliže trest odnětí svobody soud ukládal v rámci zákonné trestní sazby v rozmezí 5-10 let, pak při kumulaci všech přitěžujících okolností, oproti nimž je na straně obou obžalovaných dána existence toliko polehčující okolnosti v podobě vedení řádného života, pak trest, který byl obžalovanému ukládán v polovině zákonné trestní sazby, tedy v délce 7 let a 6 měsíců a obžalované o rok kratší (6 let a 6 měsíců), plně odpovídá kritériím takového postupu. Nalézací soud sám konstatoval, že právě kratší trest u Veroniky Z. odráží její menší zapojení do trestné činnosti, byť touto participovala rovněž na vzniku výrazné škody. Tresty odnětí svobody tedy nelze v žádném případě považovat za nezákonné, kdy vycházejí z trestní sazby uvedené v § 209 odst. 5 tr. zákoníku a rovněž na ně nelze pohlížet jako na tresty nepřiměřené, kdy krajský soud adekvátně vyložil veškeré své úvahy ohledně osob obžalovaných, okolností, za kterých se dopouštěly trestné činnosti, jakož i všech polehčujících a přitěžujících okolností, které u nich byly shledány. K argumentaci obžalovaného Petra Z. je třeba doplnit, že nalézací ani odvolací soud nemají žádných poznatků o tom, že by se podílel na rozkrývání jiné závažné trestné činnosti či jinak spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a nemohl tedy z takovéto informace vycházet a rovněž i proklamovaný přístup jmenovaného, který podle svých slov dospěl ke ztotožnění s výrokem o vině, chce uložený trest co nejrychleji vykonat a začlenit se zpět do společnosti, sice lze kvitovat, ovšem přichází již v době odvolacího řízení, kdy jej nelze vnímat jako polehčující okolnost, za jakou je v jiných případech považováno doznání se obviněného k trestné činnosti a spolupráce s orgány činnými v trestním řízení tak, aby byl daný přístup pachatele ke svému jednání hodnocen coby uvědomění si jeho škodlivosti a umožnil vnímat i následně provedenou lítost jako účinnou, nikoliv účelovou.
34. Jak již bylo uvedeno, nalézací soud zohlednil míru zavinění jednotlivých obžalovaných, která našla odraz i v trestu uloženém obžalované Veronice Z., a proto nebyl důvod při absenci dalších polehčujících okolností ukládat trest v nižší výměře, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Pokud obžalovaná směřovala své odvolání také k tomu, že by trest měl být ukládán dokonce pod spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy zjevně za užití § 58 tr. zákoníku, důvody k tomuto nebyly obhajobou dále rozvedeny, přičemž tyto nedovodil ani odvolací soud.
35. Pochybení nebylo shledáno ani v návaznosti na námitku obžalovaného, podle něhož nalézací soud „dvojmo přihlíží k rozsahu trestné činnosti, jednak jako k přitěžující okolnosti ve vztahu k počtu poškozených a výši škody, a pak zvláště jako k okolnosti odůvodňující vyšší ukládaný trest“. V napadeném rozsudku (bod 211.) nalézací soud jasně vyložil veškeré přitěžující okolnosti na straně obžalovaného, které jej vedly k uložení trestu v polovině zákonné trestní sazby. Pochopitelně s ohledem na výši způsobené škody zasadil trest do adekvátní trestní sazby vymezené v § 209 odst. 5 tr. zákoníku., přičemž poukázal, že jako zpřísnující kritéria bere v potaz mj. délku páchané trestné činnosti, její rozsah, at' co do jednání či počtu poškozených osob a způsobení vyšší škody ve smyslu § 42 písm.k) tr. zákoníku, čímž konkrétně chápe způsobení škody výrazně převyšující dolní hranici škody velkého rozsahu, tedy 10 mil. korun. Obžalovaný přitom svým jednáním tento limit „překonal“ více než trojnásobně, což lze podřadit pod znak „vyšší škody“, jak je vymezen v příslušném ustanovení § 42 tr. zákoníku.
36. Odvolací soud v rámci veřejného zasedání doplnil dokazování o listinné materiály doložené obžalovanou Veronikou Z. Obhajoba na nich dokladuje řádný život jmenované, jakož i skutečnosti, že manželství se spoluobžalovaným bylo rozvedeno a její osoba vymazána coby členka představenstva společnosti ZACHARIAS FMG. K daným důkazům vrchní soud Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

konstatuje, že nikterak nezpochybňuje aktuální řádné vedení života obžalované, kdy ostatně tato skutečnost by měla být samozřejmostí každého jedince (stejně bylo nahlíženo ostatně na tvrzení obžalovaného o jeho řádném chování ve výkonu vazby či snaze být prospěšný společnosti). Jestliže si obžalovaná našla práci a získala řidičský průkaz, pak toto jí jistě umožňuje její vhodné další začlenění do společnosti, ovšem až po výkonu uloženého trestu, neboť uvedené skutečnosti nejsou způsobilé přivodit změnu v druhu a výměře uložené sankce. Stejně tak není relevantní fakt, že manželství obou spoluobžalovaných již bylo rozvedeno, jakož i potvrzení výmazu obžalované z pozice členky představenstva obchodní společnosti. Je třeba zdůraznit, že uvedená situace, která nastala k datu 24. 8. 2020, ničeho nemění na protiprávnosti jednání Veroniky Z., která fakticky vystupovala za uvedenou společnost i po tomto datu zcela prokazatelným vystavováním a zasíláním faktur za účelem vylákání peněžních prostředků v rámci objednávek grafických karet. Je ostatně zřejmé, že stěžejní podstatou jednání obžalovaných bylo vylákání financí pod legendou dodání zboží, s nímž společnost neobchodovala, nedisponovala jím a peníze pak putovaly nikoli na jeho obstarání, ale na jiné, nesouvisející potřeby obžalovaných. Těchto skutečností si přitom obžalovaní byli vědomi a jejich jednání právě proto naplnilo znaky podvodné aktivity ve smyslu § 209 tr. zákoníku.

37. Pouze na okraj lze připomenout, že oba obžalovaní v předchozím průběhu trestního řízení uzavřeli se státním zástupcem dohodu o vině trestu, kterou předložili soudu a jež ve výsledku nebyla realizována, a také k této nebylo žádným způsobem přihlíženo. V této dohodě byly tresty prezentovány jako výrazně kratšího trvání, a pokud by právě taková délka trestu odnětí svobody byla předobrazem odvolací argumentace obžalované, je třeba ji upozornit, že danou sankci akceptoval státní zástupce právě za předpokladu naplnění podmínek § 206b tr. ř. o sjednání dohody o vině a trestu mezi státním zástupcem a obžalovaným a následným schválením této dohody soudem. Stejně jako tedy soud nesmí přihlížet v případě neschválení dohody o vině a trestu k jejímu obsahu, resp. okolnostem, které procesní strany vedly k jejímu uzavření, není možné se jí dovolávat, či od této odrážet své úvahy při ukládání sankce, jež je později v trestním řízení uložena.
38. Žádná pochybení odvolací soud neshledal ani v dalších částech uložené sankce, a to jednak trestu zákazu činnosti spočívajícího stručně řečeno v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu u obchodních korporací a družstev a jejich smluvního zastupování v případě obou obžalovaných, kteří se trestné činnosti dopouštěli právě jako členové dotčených společností, přičemž i v tomto případě došlo k určité diverzifikaci mezi délkou uložené sankce u obžalovaných Petra Z. a Veroniky Z. s ohledem na míru jejich zapojení do trestné činnosti. Trest propadnutí věci uložený obžalovanému, a to mobilního telefonu, pak rovněž odpovídá poznatkům učiněným nalézacím soudem, kdy takováto věc byla užita k páčání trestné činnosti, a to jednak komunikaci s objednateli grafických karet, převodu finančních prostředků či komunikaci se spoluobžalovanou Veronikou Z.
39. Pokud se týká výroku o náhradě škody, který byl napaden toliko odvoláním obžalované Veroniky Z., odvolací soud konstatuje, že argumentace jmenované byla v tomto směru zcela blanketní, kdy lze vnímat odvolání tímto směrem toliko v návaznosti na její požadavek o zproštění obžaloby a navazující odkázání poškozených s jejich nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. Jiná pochybení stran adhezního řízení nebyla krajskému soudu vytknuta. Nalézací soud dovodil, že všichni poškození se připojili s nároky na náhradu majetkové škody včas a tyto řádným způsobem vyčíslili. Soud prvního stupně pak respektoval rozsah takovéhoho připojení, kritéria stanovená občanskoprávními normami vztahujícími se na odpovědnost škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne do práva poškozeného (§ 2910 OZ). Je zřejmé, že obžalovaní svým společným jednáním způsobili dotčeným poškozeným škodu v jejich majetkové sféře, kdy vylákali podvodným způsobem finanční prostředky, které nevrátili, respektive v uvedených hodnotách nedodali zboží, k němuž se zavázali. Nalézací soud též zohlednil ve světle zákonných požadavků a ustálené judikaturní praxe dopad, který má na rozhodování o náhradě škody insolvenční řízení, jež je vedeno s oběma obžalovanými. V případě, kdy by bylo možno hovořit o určitém pochybení soudu prvního stupně v případě rozhodnutí o náhradě škody, nemohl vrchní soud do daného vztahu zasáhnout v souvislosti se zachováním zásady zákazu reformace in peius. Nicméně bližší skutečnosti s ohledem na fakt,

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

že náhrada škody byla napadena toliko odvoláním obžalované Veroniky Z., které bylo shledáno nedůvodným, vrchní soud nepovažuje za nezbytné rozvádět a v podrobnostech proto odkazuje na zdůvodnění napadeného rozsudku (viz body 217.- 227.).

40. Na tomto místě tedy Vrchní soud v Olomouci uzavírá, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě napadený odvoláními obou obžalovaných neshledal za jsoucí v rozporu s kteroukoliv z podmínek uvedených v § 258 odst. 1 tr. ř., jež vymezují zákonné důvody, pro něž lze do meritorního rozhodnutí soudu prvního stupně zasáhnout ve zrušující podobě, kdy vina obou obžalovaných byla prokázána bez důvodných pochybností za splnění podmínky řádného provedení dokazování a vyhodnocení důkazů způsobem, jakým to předvídá zákon, a současně respektování všech práv obžalovaných, zejména jejich práva na obhajobu. Soudem prvního stupně byla zvolena správná právní kvalifikace ve smyslu § 209 tr. zákoníku a specifikována v jednotlivých bodech výrokové části a oběma obžalovaným byl uložen trest, který respektuje zákonné podmínky a nelze jej označit za nezákonný či nepřiměřený. V neposlední řadě pochybení nebyla shledána ani v rámci adhezního řízení, kdy poškozenými uplatněné nároky byly uplatněny řádně, tj. včas a za adekvátního doložení příslušných materiálů. Odvolání obou obžalovaných tak byla vyhodnocena jako nedůvodná a podle § 256 tr. ř. je Vrchní soud v Olomouci zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm.

a) až m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Olomouc 9. dubna 2024

Mgr. Petr Andres v. r.
předseda senátu

JUDr. Michael Vrtek, Ph.D. v. r.
zpracoval

Veronika Slouková Digitálně podepsal
Veronika Slouková
Datum: 2024.05.07
08:30:55 +02'00'